

místě vlastníka a nikoliv jen vedle něho, lze to usuzovati také z toho, že nelze shledati důvodu, proč by jenom u propachtovaných anebo jiným spravovaných domů byla povinnost sypati chodník rozšiřována na více osob a nezůstala omezena na osobu jedinou. Že pak slovem pachtýř se myslí jen pachtýř v běžném slova smyslu, tedy i nájemník celého domu; vyplývá z toho, že jinak by u převážné části domů v městě J. bylo uložení zmíněné povinnosti pachtýři skoro bezvýznamné a ostatně by pak bylo i uvedení pachtýře ve vyhlášce zbytečné, poněvadž pachtýř (na příkl. hotelu) v právním slova smyslu jest dle § 1096 odstavec 2 a § 513 obč. zák. současně správcem domu (sb. n. s. 39).

Čís. 14199.

Vlastnictví lze převést i k movitým věcem stíženým exekucním zástavním právem. Nevěděl-li nabyvatel o exekucním právu zástavním, a není-li jeho neznalost zaviněna hrubou nedbalostí, nabývá úplného vlastnictví. Nezáleží na tom, že se prodatel dopustil trestného činu.

(Rozh. ze dne 23. února 1935, Rv I 2069/33.)

Žalobci koupili od Antonína H. věci u něho exekučně zabavené k vydobytí pohledávek žalovaných. Uplatňující neobmezené vlastnické právo k těmto věcem domáhají se žalobci, by exekuce na předměty ty byla podle § 37 ex. ř. prohlášena za nepřípustnou. **P r v ý s o u d** uznal podle žaloby. **O d v o l a c í s o u d** žalobu zamítl.

N e j v y š š í s o u d zrušil rozsudek odvolacího soudu a uložil mu nové jednání a rozhodnutí.

D ů v o d y:

Odvolací soud vyhověl odvolání a zamítl žalobu, protože kupní smlouva ujednaná žalobci s dlužníkem o předmětech, které byly už před tím soudně zabaveny, se příčí ustanovením zákona z 25. května 1883 č. 78 ř. z., jest proto nicotná a neplatná pro obě strany a nemůže býti tato nicotnost napravena ani bezelstností nabyvatelů. Ale odvolací soud sám uvádí, že dlužníku není přímo bráněno převést vlastnictví k věcem soudně zabaveným na jinou osobu, ale že jest to možné jen s exekucním právem zástavním, žalobci pak uplatňují vlastnictví neobmezené. Žalovaní v první instanci přímo nepopřeli, že Antonín H. byl vlastníkem věcí, o které ve sporu jde; jen první žalovaná uvedla, že si na vylučované předměty činila nároky Marie H. Vlastnictví lze převáděti i k movitým věcem stíženým exekucním právem zástavním (rozh. č. 12 044 sb. n. s.). Jest pak otázka, jaký vliv tu jeví toto právo na vlastnické právo nabyvatelů. Dlužník Antonín H., který věděl o soudním zabavení vylučovaných předmětů a přes to je prodal žalobcům, jednal proti uvedenému zákonu. Tato vada jeho jednání projevila by účinek nepříznivý i pro ža-

lobce, jestliže by jim při nabytí vlastnictví byl znám skutkový stav, že totiž jde o věci soudně zabavené. Avšak po této stránce uplatnili žalobci svoji bezelstnost, z čehož odvozují nabytí vlastnictví prosté onoho exekučního práva zástavního, nabytého před tím žalovanými. Občanský zákoník jest ovládán zásadou ochrany poctivého nabyvatele nejen proti vadě ve vlastnictví předchůdcově, nýbrž i proti věcným právům osob třetích (plen. rozh. bývalého nejvyššího soudu vídeňského ze dne 15. června 1915 pres. 267/15, kn. jud. 232 Now. n. F. 1655). V případech § 367 obč. zák. přechází i vlastnické právo na nabyvatele věci, který ji nabyl od nevlastníka, v případech § 456 obč. zák. zaniká právo zástavní. Zástavní věřitel má dostatečnou ochranu v předpisech o ruční zástavě, které mu poskytují možnost vyloučiti zánik zástavního práva převodem věci na nabyvatele nevědoucího o jsoucnosti tohoto práva. Takovou možnost má i věřitel, který si vymohl exekuční právo zástavní (§§ 254, 259 ex. ř.). Nepoužil-li jich, ponechal-li věc bez dalšího vlastníku, svěřil mu ji způsobem obdobným ustanovení § 367 obč. zák. a stihnou ho v případě zcizení věci tytéž následky, které stihají vlastníka zcizené věci osobou, které byla svěřena, byla-li prodána bezelstnému nabyvateli (rozh. čís. 7475 sb. n. s.). Jestliže tedy nabyvatel, kterému nebylo známo právo zástavní, vážnoucí na nabyté věci, nevěděl o tomto právu a jeho neznalost není zaviněna hrubou nedbalostí, zaniká toto právo vůči němu a nabývá on úplného vlastnictví (rozh. čís. 6689, 12437 sb. n. s.). Že tu nerozhoduje, že prodávatel se po případě dopustil trestného činu, plyne už ze znění § 367 obč. zák., který mluví o prodeji věcí svěřených k užívání, uschování nebo k jinému účelu (§ 183 tr. zák.). Jestliže tedy v souzeném případě žalobci bez hrubé nedbalosti nevěděli, že se dopouštějí bezpráví, přivlastňující si věci soudem pro pohledávky jiných osob zabavené, mohli nabytí, pokud i jinak splnili podmínky nutné pro nabytí vlastnictví, neobmezeného vlastnictví oněch věcí. První soud zjistil způsob odvezdání koupených věcí, zjistil i okolnosti rozhodné pro závěr, že žalobci, kupující věci, nevěděli o tom, že jsou zabaveny, a došel k úsudku, že je nestihá ani hrubá nedbalost při této neznalosti. Žalovaní napadli v odvolání zjištění prvního soudu, odvolací soud se však uplatněnými důvody nezabýval. Schází tudíž pro právní posouzení věci skutkový podklad. Byl proto napadený rozsudek zrušen.

Čís. 14200.

Neměl-li zaměstnanec celou týdenní přestávku 32 hodin, náležející mu podle § 4 zák. čís. 91/18 Sb. z. a n., musí mu býti práce konaná v těchto — po zákonu nezbytných — volných obdobích zaplacená, ať ji již konal z jakéhokoliv důvodu a bez zřetele na to, zda žádal svůj nezbytný pracovní odpočinek nebo ne.

(Rozh. ze dne 27. února 1935, Rv IV 87/34; důvody viz Úr. sb. 1988.)

Čís. 14201.

Hledíc k § 5 zák. čís. 65/33 Sb. z. a n. jsou náklady berní exekuce, vzniklé vymáháním poplatku příslušenstvím tohoto a požívají s ním při